

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ตัวเงินเป็นตราสารที่ลูกหนี้ออกหรือโอนให้แก่เจ้าหนี้ เพื่อใช้ในการชำระหนี้ และโดยที่สภาพแห่งตัวเงินนั้นเองสามารถเปลี่ยนมือได้ง่ายด้วยวิธีการสลักหลังและส่งมอบ หรือเพียงแต่ส่งมอบเท่านั้นหากเป็นตัวเงินชนิดผู้ถือ ซึ่งความมุ่งหมายประการสำคัญของเจ้าหนี้หรือผู้รับโอนตัวเงิน ก็คือ ประสงค์ที่จะได้รับการชำระเงินตามตัวเงินเมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระ แต่โดยเหตุที่ตัวเงินสามารถโอนเปลี่ยนมือให้แก่กันได้โดยง่าย ดังนั้น ผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับคู่สัญญาในตัวเงินอาจจะมีได้ไม่จำกัดจำนวน ทำให้ลูกหนี้ตามตัวเงินไม่อาจทราบได้ว่าใครเป็นเจ้าหนี้โดยแน่นอน จึงเป็นหน้าที่ของเจ้าหนี้ที่จะต้องนำตัวเงินไปยื่นเพื่อให้เข้ารับรองหรือใช้เงิน เมื่อเจ้าหนี้นำตัวเงินไปยื่นเพื่อให้เข้ารับรองหรือใช้เงินแล้ว แต่ไม่มีการรับรองหรือใช้เงิน เจ้าหนี้ก็สามารถใช้สิทธิไล่เบี้ยเอาแก่ลูกหนี้ทั้งหลายที่ต้องรับผิดชอบตามตัวเงินนั้นได้ ซึ่งความรับผิดชอบของลูกหนี้ทั้งหลายตามตัวเงินนี้ มีลักษณะเป็นความรับผิดชอบร่วมกัน กล่าวคือ ลูกหนี้แต่ละคนจะต้องรับผิดชอบเต็มตามจำนวนหนี้ หรือตามจำนวนที่ตนลงข้อความจำกัดความรับผิดชอบไว้ จนกว่าหนี้จะระงับสิ้นไป โดยที่เจ้าหนี้จะเลือกฟ้องลูกหนี้บางคนโดยไม่ฟ้องเรียงตามลำดับที่ลูกหนี้เข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวเงิน หรือฟ้องลูกหนี้ทุกคนก็ได้ ทั้ง ๆ ที่ลูกหนี้แต่ละคนอาจจะเข้ามาผูกพันกับตัวเงินคนละเวลา คนละฐานะ หรือลูกหนี้บางคนอาจจะมีเจตนาเป็นผู้ค้ำประกันลูกหนี้คนอื่นใดคนหนึ่งเท่านั้น แต่ลูกหนี้ทุกคนก็ต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อเจ้าหนี้ ส่วนจำนวนเงินที่เจ้าหนี้จะไล่เบี้ยจากลูกหนี้ทั้งหลายได้เมื่อตัวเงินถึงกำหนดนั้น ถ้าเป็นกรณีของตัวแลกเงินและตัวสัญญาใช้เงิน ก็คือ จำนวนเงินที่ระบุไว้ในตัวเงิน และดอกเบี้ย หากมีข้อกำหนดว่าให้คิดดอกเบี้ยด้วย แต่หากเป็นกรณีของเช็ค เจ้าหนี้จะเรียกร้องได้เฉพาะจำนวนเงินตามที่ระบุไว้ในเช็คเท่านั้น โดยไม่มีการคิดดอกเบี้ย เพราะวันถึงกำหนดใช้เงินตามเช็คคือวันที่ลงในเช็ค และธนาคารจะต้องใช้เงินทันที จึงไม่มีช่วงระยะเวลาให้คิดดอกเบี้ยตามเช็คได้ นอกจากนี้เจ้าหนี้ยังสามารถเรียกร้องเอาดอกเบี้ยในฐานะที่ลูกหนี้ผิดสัญญาได้ ซึ่งใช้บังคับแก่ตัวเงินทั้งสามประเภท คือ

ตัวแลกเงิน ตัวสัญญาใช้เงิน และเช็ค กล่าวคือ ในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ถึงกำหนด สำหรับตัวแลกเงินและตัวสัญญาใช้เงิน และอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี สำหรับกรณีของเช็ค รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการทำคำคัดค้าน, การส่งคำบอกกล่าว และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ตลอดจนเจ้าหนี้ยังมีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยส่วนลดได้ไม่เกินร้อยละ 1/6 ของต้นเงินที่จะต้องชำระ อนึ่ง สิทธิไล่เบี้ยดังกล่าวนี้หมายรวมถึงกรณีที่เจ้าหนี้ไล่เบี้ยเอาแก่ลูกหนี้ทั้งหลายที่ต้องรับผิดชอบตัวเงิน และกรณีที่ลูกหนี้ซึ่งใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้ไปและเข้าถือเอาตัวเงินมาไล่เบี้ยเอาแก่ลูกหนี้ทั้งหลายที่ต้องรับผิดชอบด้วย อย่างไรก็ตาม บุคคลผู้มีสิทธิไล่เบี้ยเช่นนั้นจะต้องดำเนินการเรียกร้องให้ลูกหนี้รับผิดชอบในอายุความที่กฎหมายลักษณะตัวเงินกำหนดไว้

แม้ว่า กฎหมายลักษณะตัวเงินจะได้รับอิทธิพลและแนวความคิดมาจาก Bills of Exchange Act 1882 ของอังกฤษ และกฎหมายตัวเงินของยุโรป มามีใช้น้อย แต่ก็มิได้ลอกเลียนแบบมาเสียทั้งหมดและยังมีข้อแตกต่างกันอยู่บ้าง นอกจากนี้บทบัญญัติและหลักเกณฑ์ในเรื่องสิทธิไล่เบี้ย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก็มีลักษณะความเป็นตัวของตัวเองอยู่ โดยผู้ร่าง ได้ดัดแปลงและบัญญัติกฎหมายขึ้นมาเพื่อให้เหมาะสมกับสภาวะของสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จึงมุ่งเน้นหนักไปในเนื้อหาสาระของกฎหมายไทยเป็นสำคัญ โดยนำกฎหมายของต่างประเทศมาเทียบเคียงเท่าที่จำเป็น เพื่อเป็นการศึกษาเพิ่มเติมประกอบเท่านั้น มิได้ถือเอากฎหมายของต่างประเทศเป็นหลักสำคัญแต่ประการใด

จากการศึกษาและวิเคราะห์หลักกฎหมาย และปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิทธิไล่เบี้ยตามกฎหมายลักษณะตัวเงินดังกล่าวมาในบทก่อน ๆ แล้ว มีสาระสำคัญพอสรุปได้ดังนี้

1. บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เกี่ยวกับเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่เจ้าหนี้จะเรียกร้องจากลูกหนี้ตามตัวเงินได้ เมื่อตัวเงินขาดความเชื่อถือเพราะเขาไม่รับรองหรือไม่ใช้เงิน ในกรณีที่ผู้ส่งจ่ายมิได้ระบุว่าจะให้คิดดอกเบี้ยในจำนวนเงินตามตัวเงินไว้ เจ้าหนี้จะเรียกดอกเบี้ยได้เพียงในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามมาตรา 968 (2) ดอกเบี้ยดังกล่าวนี้เป็นดอกเบี้ยในฐานผิดสัญญา ซึ่งเป็นอัตราที่ต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราดอกเบี้ยที่กฎหมายกำหนดไว้ในกรณีผิดนัดตามมูลหนี้ทั่วไป ซึ่งเจ้าหนี้สามารถเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี และโดยเหตุที่เจ้าหนี้ตามตัวเงินสามารถเรียกดอกเบี้ยได้เพียงอัตราร้อยละ 5 ต่อปี

เช่นที่กล่าวมานี้ อาจจะทำให้ลูกหนี้ตามตัวเงินจงใจผิดนัดชำระหนี้ หรือเมื่อลูกหนี้ถูกเจ้าหนี้ฟ้องร้องเพื่อการใช้สิทธิไล่เบี่ย ลูกหนี้ก็อาจจะดำเนินคดีแบบประวิงคดีเพื่อเป็นการถ่วงเวลาในการชำระหนี้ ยิ่งไปกว่านั้น หากในระหว่างเวลาที่ลูกหนี้ยังคงละเลยไม่ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ แต่ลูกหนี้มีหนทางที่จะนำเงินตามจำนวนที่ระบุไว้ในตัวเงินไปหมุนเวียนหาประโยชน์ในทางอื่น ซึ่งได้ดอกผลมากกว่าจำนวนเงินตามอัตราร้อยละ 5 ต่อปีที่ลูกหนี้จะต้องชำระคืนให้แก่เจ้าหนี้เมื่อต้นแผ่นดิน ลูกหนี้ก็จะมีแต่ทางได้ประโยชน์ฝ่ายเดียว ในขณะที่เจ้าหนี้เป็นฝ่ายเสียประโยชน์ เพราะเจ้าหนี้ยังไม่ได้รับชำระหนี้ จึงไม่สามารถนำเงินไปทำประโยชน์หรือลงทุนทางด้านอื่นได้ และแม้ว่าเจ้าหนี้จะมีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยส่วนลดจากลูกหนี้ได้ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ แต่อัตราค่าชดเชยส่วนลดดังกล่าวคำนวณได้เพียงร้อยละ 16 สดางค์เท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่น้อยมากในทางปฏิบัติจึงไม่ปรากฏว่ามีเจ้าหนี้รายใดเรียกร้องค่าชดเชยส่วนลดนี้ จึงควรมหามาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2. ปัญหาเกี่ยวกับการตีความบทบัญญัติของกฎหมายหรือความเข้าใจในหลักกฎหมายที่คลาดเคลื่อน ซึ่งอาจจะทำให้การนำบทบัญญัติของกฎหมายมาใช้บังคับผิดแผกแตกต่างไปจากความเป็นจริง ดังจะเห็นได้จากกรณีต่อไปนี้

1) กรณีที่บุคคลลงลายมือชื่อในตัวเงินโดยที่ตนไม่อาจจะเป็นผู้สัญญาได้ หรือเป็นได้แต่ไม่เต็มผล จะยกข้ออ้างเรื่องความสามารถบกพร่องขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับเจ้าหนี้ เพื่อปฏิเสธความรับผิดของตนนั้น เขาจะสามารถยกข้ออ้างดังกล่าวขึ้นต่อสู้กับคู่สัญญาในตัวเงินได้ทุกคนถึงแม้ว่าผู้รับโอนตัวเงินรายต่อ ๆ ไปนั้นจะเป็นผู้รับโอนตัวเงินมาโดยสุจริต หรือว่าเขาไม่อาจจะยกข้ออ้างดังกล่าวขึ้นต่อสู้กับผู้รับโอนตัวเงินโดยสุจริต ตามมาตรา 916

2) การขีดฆ่าคำสลักหลังที่มีมาในลำดับก่อน จะมีผลต่อการสลักหลังในลำดับหลังอย่างไร ผู้สลักหลังภายหลังคำสลักหลังที่ถูกขีดฆ่าจะหลุดพ้นจากความรับผิดตามตัวเงินไปด้วยหรือไม่

3) ความรับผิดในระหว่างผู้รับอวัลหลายคนที่เข้ารับอวัลบุคคลเดียวกัน จะมีลักษณะเป็นประการใด ถ้าผู้รับอวัลคนหนึ่งได้ใช้เงินให้แก่เจ้าหนี้และเข้าถือเอาตัวเงินนั้นมา

ไล่ เบี้ยเอาแก่ผู้รับอ่าวัลคนอื่นที่ เข้ารับอ่าวัลบุคคลเดียวกัน เช่นนี้จะใช้สิทธิไล่ เบี้ยได้หรือไม่

4) บุคคลที่ลงลายมือชื่อด้านหลังตัวเงินชนิดระบุชื่อโดยที่มีได้ เป็นผู้ทรงมาก่อน เขาจะต้องรับผิดชอบในอ่าวัลเงินนั้นหรือไม่ หากเป็นกรณีที่ เขาจะต้องรับผิดชอบแล้ว เขาจะต้องรับผิดชอบในฐานะใด

5) กรณีที่มีการสลักหลังตัวเงินในใบประจำต่อครั้งแรก โดยไม่เขียนคาบบนตัวเงินเดิมและที่ใบประจำต่อ จะมีผลเป็นประการใด

6) การที่เจ้าหน้ห้องลูกหน้ชั้นต้นจะเป็นการใช้สิทธิไล่ เบี้ยตามกฎหมายตัวเงินหรือไม่

3. ปัญหาที่ กิดจากการที่บทบัญญัติของกฎหมายลักษณะตัวเงินมิได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้ง ซึ่งมีผลต่อการใช้สิทธิไล่ เบี้ยด้วย ดังจะเห็นได้จากเรื่องอายุความในคดีที่ผู้รับอ่าวัล และผู้รับรองด้วยสอดเข้ากันหน้า ห้องบุคคลที่ตนอ่าวัลหรือบุคคลที่ตนเข้ากันหน้า และบุคคลทั้งหลาย ซึ่งต้องรับผิดชอบบุคคลที่ตนอ่าวัลหรือบุคคลที่ตนเข้ากันหน้า จะอยู่ภายในบังคับอายุความเท่าใด

4. บทบัญญัติบางมาตราจำกัดสิทธิของคู่สัญญาโดยไม่จำเป็น ดังจะเห็นได้จากกรณีอายุความที่ผู้สลักหลังห้องไล่ เบี้ยกันเอง และห้องไล่ เบี้ยเอาแก่ผู้ส่งจ่ายตามมาตรา 1003 ซึ่งห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อพ้นเวลาหกเดือน นับแต่วันที่ผู้สลักหลังนั้นเองถูกฟ้อง จะมีทางแก้ไขเป็นประการใดหรือไม่

5. การฟ้องคดีตัวเงินนั้น แม้ว่าเจ้าหน้ผู้เป็นโจทก์อาจยื่นคำขอต่อศาล ขอให้พิจารณาคดีโดยรวบรัด และนำวิธีพิจารณาคดีมโนสาเร่มาใช้บังคับแก่คดีได้ก็ตาม แต่ก็ยังไม่อาจทำให้การดำเนินคดีเป็นไปโดยรวดเร็วได้ เพราะการฟ้องคดีมโนสาเร่นี้ กฎหมายบัญญัติให้ทำโดยรวบรัดเฉพาะการฟ้อง การให้การ และการพิพากษาหรือสั่ง เท่านั้น แต่การอ่าวัลพยาน สืบพยาน ยังคงเป็นไปตามคดีสามัญ ซึ่งบางกรณีลูกหน้อาจจะอ่าวัลพยาน หรือสืบพยานในลักษณะประวิงคดีได้ เช่นนี้จะม้ทางแก้ไขเป็นประการใดหรือไม่

ข้อเสนอแนะ

จากบทบัญญัติของกฎหมายลักษณะตัวเงิน ในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องสิทธิไล่เบี่ยนั้น จะเห็นว่ากฎหมายได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่าเมื่อใดจึงจะเกิดสิทธิไล่เบี่ย และการที่เจ้าหน้าที่ใช้สิทธิไล่เบี่ยเอาแก่ลูกหนี้ทั้งหลายตามตัวเงินนั้น มีเงื่อนไขในการใช้สิทธิไล่เบี่ยประการใดบ้าง รวมทั้งความรับผิดชอบของบุคคลผู้ถูกไล่เบี่ย บทบัญญัติเรื่องอายุความในการใช้สิทธิไล่เบี่ย ตลอดจนการสิ้นสิทธิไล่เบี่ยเอาแก่ลูกหนี้ตามตัวเงิน อย่างไรก็ตาม การใช้สิทธิไล่เบี่ยตามกฎหมายตัวเงินนั้น ยังคงมีปัญหาบางประการตามที่ได้กล่าวมาแล้วซึ่งผู้เขียนใคร่ขอเสนอแนะความคิดเห็นบางประการ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายให้มีความสอดคล้องกับหลักทั่วไป และสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายตัวเงิน ดังนี้

1. ควรจะแก้ไขอัตราดอกเบี้ยที่เจ้าหน้าที่เรียกร้องเอาจากลูกหนี้ได้เมื่อตัวเงินขาดความ เชื่อถือ กรณีที่ตัวเงินนั้นไม่ได้ระบ้อัตราดอกเบี้ยไว้แต่แรก คือ กรณีตามมาตรา 968 (2) จากอัตราร้อยละ 5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เพื่อให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายทั่วไป ตามมาตรา 7 และหลักกฎหมายในเรื่องการผิดนัดในหนี้เงินทั่ว ๆ ไปตามมาตรา 224 เพราะเมื่อเป็นหนี้เงินและมีการผิดนัดไม่ชำระหนี้เช่นเดียวกันแล้ว ก็ไม่ควรบัญญัติกฎหมายไว้แตกต่างกัน อีกทั้งการที่ลูกหนี้ตามมูลหนี้ตัวเงินผิดนัดไม่ชำระหนี้ เขาก็ไม่ควรได้รับประโยชน์จากกฎหมาย ด้วยการเสียดอกเบี้ยในอัตราที่ต่ำกว่ากรณีผิดนัดทั่วไป

2. จากการที่ตัวเงินสามารถโอนเปลี่ยนมือได้โดยง่าย จึงอาจจะทำให้มีผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับค้ำสัญญาในตัวเงินเป็นจำนวนมาก ดังนั้น กฎหมายตัวเงินจึงจำเป็นต้องมีบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองผู้รับโอนตัวเงินโดยสุจริตเช่นเดียวกับหลักกฎหมายทั่วไป ดังจะเห็นได้จากมาตรา 916 นอกจากนี้ การที่บุคคลแต่ละคนเข้ามาผูกพันเป็นลูกหนี้ตามเนื้อความในตัวเงินด้วยการลงลายมือชื่อในตัวเงินนั้น จะต้องพิจารณาด้วยว่าเขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวเงินในฐานะใด เช่น เป็นผู้ส่งจ่าย ผู้สลักหลัง ผู้รับอ่าวาล เป็นต้น เหตุที่ต้องพิจารณาถึงฐานะเช่นนี้ก็เพราะลูกหนี้ผู้อยู่ในลำดับก่อน มีความผูกพันที่จะต้องรับผิดชอบลูกหนี้ในลำดับหลัง เว้นแต่จะได้จำกัดความรับผิดชอบของตนไว้ตามมาตรา 915 หากจะให้บุคคลต้องรับผิดชอบตามเนื้อความในตัวเงินเพราะการลงลายมือชื่อของเขาตามมาตรา 900 โดยไม่คำนึงถึงฐานะที่เขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวเงิน

ดังกล่าวแล้ว เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3788/2524 ก็อาจจะทำให้เกิดปัญหาตามมาได้ในเรื่องการใช้สิทธิไต่เบี่ย จึงน่าจะมียกข้อบัญญัติเสริมดังเช่น Bills of Exchange Act 1882 ของอังกฤษ (มาตรา 56) เพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายโดยให้บุคคลที่ลงลายมือชื่อที่รับผิดในฐานะผู้สลักหลัง ก็จะเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้

3. กรณีที่ผู้รับอาวัลและผู้รับรองด้วยสอดเข้าแก้หน้า พ้องบุคคลที่ตนอาวัลหรือบุคคลที่ตนเข้าแก้หน้า และบุคคลทั้งหลายซึ่งต้องรับผิดชอบบุคคลที่ตนอาวัลหรือบุคคลที่ตนเข้าแก้หน้านั้น น่าจะถือได้ว่า ผู้รับอาวัลและผู้รับรองด้วยสอดเข้าแก้หน้ารับช่วงสิทธิของผู้ทรงมาไต่เบี่ยเอาแก่บุคคลที่ต้องรับผิดชอบตามตัวเงิน โดยอาศัยบทบัญญัติเรื่องการรับช่วงสิทธิตามมาตรา 229 โดยจะเริ่มนับอายุความแต่เฉพาะที่อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นได้ตามมาตรา 193/12 กรณีดังกล่าวไม่ควรนำบทบัญญัติตามมาตรา 193/30 อันเป็นบทบัญญัติทั่วไป ซึ่งกำหนดให้มีอายุความ 10 ปีมาใช้บังคับแก่คดีตัวเงิน เพราะกฎหมายตัวเงินเป็นกฎหมายเชิงพาณิชย์ที่ต้องอาศัยระยะเวลาอันสั้นเพื่อให้รวดเร็วทันแก่ความต้องการ อีกทั้งความดำรงอยู่ของพยานหลักฐานที่จะนำมาใช้อ้างอิงในระยะเวลาไม่นานนัก ก็จะเป็นการสะดวกกว่าการทิ้งช่วงเวลาไปนาน ๆ ซึ่งยากแก่การค้นหาพยานหลักฐาน และเมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติเรื่องอายุความในกฎหมายตัวเงินตามมาตรา 1001-1003 ก็จะทำให้เห็นว่าการกำหนดอายุความไว้เป็นเวลาพอสมควรแล้ว กรณีตามปัญหาดังกล่าวจึงไม่ควรอยู่ภายใต้บังคับของอายุความ 10 ปีตามมาตรา 193/30

4. ตามบทบัญญัติมาตรา 1003 นั้น กรณีที่ลูกหนี้เป็นหนี้ตามตัวเงินจริง ก็ควรที่จะรับชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ แล้วใช้สิทธิไต่เบี่ยเอาแก่บุคคลที่ต้องรับผิดชอบ ซึ่งก็จะอยู่ภายในอายุความตามมาตรา 1003 แต่หากลูกหนี้มีข้อต่อสู้ใดเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบของตนได้ และได้ต่อสู้คดีต่อเจ้าหนี้ แม้ว่าจะพ้นกำหนดเวลา 6 เดือนนับแต่ตนถูกฟ้องคดีก็ตาม แต่เมื่อตนชนะคดี ไม่ต้องชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ ก็ไม่มีสิทธิที่จะไปไต่เบี่ยเอาแก่บุคคลใด ดังนั้น "เวลา 6 เดือนนับแต่วันที่ผู้สลักหลังนั้นเองถูกฟ้อง" ตามมาตรา 1003 นี้ จึงไม่มีปัญหาแต่ประการใด นอกจากนี้ ในทางปฏิบัติลูกหนี้หรือผู้สลักหลังที่ถูกเจ้าหนี้ฟ้องคดีตัวเงิน ก็จะร้องขอให้ศาลหมายเรียกลูกหนี้คนอื่นที่ต้องรับผิดชอบตามตัวเงินเข้ามาเป็นจำเลยร่วมในคดี โดยอาศัยบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (3) (ก) อันเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้

5. การที่บุคคลจะยอมรับและนิยมใช้ตัวเงิน เป็นสื่อกลางในการชำระหนี้แทนเงินตรา อันจะทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และปลอดภัยนั้น กฎหมายตัวเงินจะต้องสร้างความเชื่อถือและให้ความคุ้มครองแก่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย การใช้ตัวเงินแทนเงินตราจึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ และเพื่อเป็นการสนองตอบต่อแนวความคิดที่ว่า การใช้ตัวเงินทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว และปลอดภัยกว่าการใช้เงินตราขึ้น ดังนั้น การดำเนินคดีเพื่อบังคับตามสิทธิเรียกร้องในตัวเงิน จึงควรที่จะมีวิธีการที่ทำให้คดีตัวเงินสามารถดำเนินไปได้โดยฉับไว รวดเร็วกว่าการดำเนินคดีแพ่งทั่วไป

แม้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จะมีบทบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาคดีมโนสำเนามาใช้บังคับแก่การพิจารณาคดีตัวเงินได้ก็ตาม แต่ก็ยังไม่อาจทำให้การดำเนินคดีเป็นไปโดยรวดเร็วได้ บางกรณีลูกหนี้ตามตัวเงินอาจจะดำเนินคดีแบบประวิงคดี เป็นการถ่วงเวลาในการชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ ผู้เขียนจึงเสนอแนะว่าควรที่จะนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (6) มาใช้บังคับแก่คดีตัวเงินด้วย กล่าวคือ เมื่อศาลเห็นสมควรโดยคำนึงถึงเหตุสมควร และความสุจริตในการสู้ความ หรือการดำเนินคดีศาลจะพิพากษาให้ จำเลยหรือลูกหนี้ตามตัวเงินชำระดอกเบี้ยในอัตราที่สูงขึ้นกว่าที่โจทก์หรือเจ้าหนี้ตามตัวเงินมีสิทธิได้รับตามกฎหมายก็ได้ โดยคำนวณอัตราดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละ 15 ต่อปีนับตั้งแต่วันฟ้องหรือวันอื่นหลังจากนั้น ซึ่งเป็นดุลพินิจของศาล โดยที่ศาลควรจะนำบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับในทุกกรณีที่ศาลเห็นว่าจำเลยหรือลูกหนี้ตามตัวเงินจงใจประวิงคดี แม้ว่าโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามตัวเงินจะมีได้มีการร้องขอก็ตาม

จากข้อเสนอแนะที่กล่าวมานี้ จึงเห็นว่าในบางข้อเสนอแนะมีความจำเป็นที่จะต้องมีการแก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะตัวเงิน เพื่อพัฒนากฎหมายให้มีความสอดคล้องกับหลักกฎหมายทั่วไป ดังเช่น ต้องมีการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติมาตรา 968 (2) ซึ่งเดิมระบุให้ เสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปีนั้น แก้ไขเป็นอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี และควรที่จะเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมาย เพื่อให้บุคคลที่ลงลายมือชื่อด้านหลังตัวเงินชนิดระบุชื่อโดยที่เขามีชื่อผู้ทรงตัวเงิน ต้องรับผิดชอบเนื้อความในตัวเงินในฐานะผู้สลักหลัง สำหรับข้อเสนอแนะข้ออื่น ๆ ก็ควรที่จะต้องสร้างความเข้าใจในหลักกฎหมายตัวเงินให้ถูกต้องเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายตัวเงิน อีกทั้งควรที่จะนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมาย

วิธีพิจารณาความแฟ่งมาใช้บังคับ เพื่อให้การดำเนินคดีตัวเงินเป็นไปโดยรวดเร็ว อันจะทำให้
การใช้ตัวเงินเป็นที่นิยมแพร่หลายในทางพาณิชย์ต่อไป